

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

33

Ο Μεγάλος
Ορκος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ὁ Ἕλληνας
ὑπεράνθρωπος

‘Η άστραπή
και ὁ ἴσκιος!

ΜΕΣΑ σ’ ἓνα ζα-
χαροπλαστεῖο γεμάτο πελα-
τεῖα, τὰ γκαρσόνια πηγαινο-
έρχονται κουβαλῶντας δί-
σκους φορτωμένους ἀπὸ γλυ-
κά καὶ ποτὰ.

“Ἐνα μεγάλο ραδιόφωνο,
τοποθετημένο σὲ μιὰ γωνιά
τοῦ καταστήματος, μεταδίδει
τὰ τελευταῖα ἀθλητικὰ νέα.
“Ἐνας πελάτης, ποὺ δὲν ἐνδι-
αφέρειται καθόλου γιὰ τὸν ἄ-
θλητισμό, φωνάζει νευριασμέ-
να σ’ ἓνα γκαρσόνι:

— “Ε, ψίτ! Γκαρσόν! Μᾶς
ἐξάλισε αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο!
Δὲ παίρνεις κανένα σταθμὸ
μὲ μουσικὴ;

— Εὐχαρίστως, κύριε!, ἂ-

παντάει τὸ γκαρσόνι. Περιμέ-
νετε μόνο λίγο ὥσπου νὰ δώ-
σω τὰ ποτὰ ποὺ κουβαλᾶω!

Μὰ ὁ πελάτης εἶναι ἀπὸ
τοὺς ἀνυπόμονους καὶ νευρι-
κοὺς ἐκείνους τύπους, ποὺ συ-
νήθως παραφέρονται χωρὶς
λόγο.

— Δὲν μπορῶ νὰ περιμέ-
νω!, λέει.

Σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ
στὸ ραδιόφωνο, ἀπλώνει τὸ
χέρι του, ὅπου λάμπει ἓνα
χρυσὸ δαχτυλίδι, καὶ πιάνει
τὸ κουμπί.

Καὶ τότε μιὰ άστραπή ἀνα-
πηδάει μέσα ἀπὸ τὸ ραδιόφω-
νο καὶ τὸν χτυπάει στὸ χέρι,
ἀκριβῶς πάνω στὸ δαχτυλί-
δι! Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας ἄλ-
λόκοτος ἴσκιος, ποὺ μοιάζει
μὲ νυχτερίδα, τυλίγει τὸν ἄν-
θρωπο καὶ χάνεται ἀμέσως!

‘Ο άνθρωπος κυττάζει τὸ δαχτυλίδι ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου, ἐκπλήξεως καὶ πόνου.

Τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ἔχει.... σκουριασεί! Σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ σίδηρο! Τὸ δάχτυλό του γύρω ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι ἔχει καὶ ἐλαφρά!

Ξαφνικά, ὁ ἄνθρωπος ρίχνει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του καὶ ἀφήνει ἓνα γέλιο πού κάνει τοὺς ἄλλους νὰ ἀνατριχιάσουν. Εἶναι ἓνα γέλιο τρελλοῦ! Τὰ μάτια του κυττάζουν γύρω μ’ ἓνα βλέμμα πού ἔχει τόση τρέλλα καὶ τόσο μῖσος, ὥστε οἱ γυναῖκες πού θρίσκονται μέσα στὸ κατὰστημα ξεφωνίζουν τρομαγμένες!

Τὰ ξεφωνητὰ γίνονται ὕστερικά, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρπάξει ξαφνικά μιὰ καρέκλα κι’ ἀρχίζει νὰ χτυπά μ’ αὐτὴ τὶς θεοτέχνες μὲ τὰ γλῶσσά, τοὺς καθρέφτες καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οὐρλιάζοντας:

— Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ ὅλους! Σὰς μισῶ!...

* * *

Στὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας, μέσα σ’ ἓνα γραφεῖο, ἓνας ἀστυνόμος ἀνακρίνει δυὸ ἐγκληματίες. Τρεῖς ἀστυφύλακες μὲ στολὴ στέκονται κοντὰ τους, γιατί οἱ ἐγκληματίες αὐτοὶ θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι.

“Ἐνα ραδιόφωνο, τοποθετημένο σ’ ἓνα τραπεζάκι, παίζει σιγανὰ ἓνα θάλς.

— Πρέπει νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια, λέει ὁ ἀστυνόμος σ’ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες.

Μόνο ἡ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ σὲ σώσει!

Καὶ προσθέτει γυρίζοντας σ’ ἓναν ἀστυφύλακα:

— Κλείσε τὸ ραδιόφωνο, Μπίλ!

‘Ο Μπίλ ἀπλώνει τὸ χέρι του. Στὸ δεύτερο δάχτυλό του εἶναι περασμένη μιὰ χρυσὴ θέρα. Πιάνει τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου.

Μιὰ ἀστραπὴ ἀναπηδάει μέσ’ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸν χτυπάει στὸ χέρι. “Ἐνας ἀλλόκοτος ἱσκιος πού μοιάζει μὲ νυχτερίδα τὸν τυλίγει καὶ χάνεται.

‘Ἡ χρυσὴ θέρα σκουριάζει! Τὸ δάχτυλο καίγεται ἐλαφρά.

‘Ο ἀστυφύλακας οὐρλιάζει ὅπὸ τρόπο καὶ πόνου κι’ ἔπειτα ἀρχίζει νὰ γελάει ἀλλόκοτα καὶ νὰ φωνάζει:

— Σὰς μισῶ ὅλους! Σὰς μισῶ!

Καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του!

— Θὰ σὰς σκοτώσω ὅλους!

Τραβάει τὴ σκανδάλη, μὲ τὴν κἀννη στραμμένη πρὸς τὸν ἀστυνόμο! Εὐτυχῶς, τὴν τελευταία στιγμὴ, ἓνας ἄλλος ἀστυφύλακας τὸν χτυπάει στὸ χέρι. Τὸ πιστόλι χαμηλῶναι καὶ ἡ σφαῖρα καρφώνεται στὸ πάτωμα!

Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες κι’ ὁ ἀστυνόμος ἀρπάζουν τὸν Μπίλ καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο, ἐνῶ αὐτὸς ξεφωνίζει:

— ‘Αφήστε με! Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ, ὅλους!

.....

Στὸ σπίτι τοῦ δημοσιογράφου.

φου Τζιμ Μπάρτον, συμβαίνουν κωμικά επεισόδια. Όλοκληρη η συντροφιά που αποτελείται από τόν Τζιμ, τη γυναίκα του Έλσα, το γυιό τους Ντάνυ, την κόρη τους Ιητιάνα και τόν περίφημο Έλ Γκρέκο, (*) ξεκαρδίζονται στα γέλια παρακολουθών-

(*) Για τους καινούργιους αναγνώστες μας πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Τζιμ Μπάρτον είναι ο ξακουστός Υπεράνθρωπος, ο μεγαλύτερος ήρωας όλων των εποχών. Ο Ντάνυ, ο μικρός γυιός του είναι ο Κεραυλός, το Παιδί - Θαύμα, ο Γυιός του Υπεράνθρωπου. Η Ντιάνα είναι η Κόρη του Υπεράνθρωπου, και είναι κι' αυτή προικισμένη με τις υπερφυσικές ικανότητες του πατέρα της και του αδελφού της: Οι τρείς τους είναι οι προστάτες του κόσμου και δρούν κεραυνοβόλα κάθε φορά που ένας μεγάλος κίνδυνος απειλεί την Ανθρωπότητα! Ο Έλ Γκρέκο, είναι ένα Έλληνόπουλο, γεμάτο θάρρος, μεγαλοφυΐα και έξυπνάδα, που ξεκίνησε από μία φτωχογειτονιά της Αθήνας κι' έγινε ο μεγαλύτερος έμπιστος και έφευρέτης της Αμερικής και του κόσμου. Τώρα, σέ ηλικία δέκα έπτά ετών, είναι ύφηγητής του Πανεπιστημίου της Νέα Υόρκης και συνεργάζεται με τους Υπεράνθρωπους στον αγώνα τους εναντίον του έγκληματος, χρησιμοποιώντας καταπληκτικά όπλα δικής του έφευρέσεως. Μπορείς να διαβάσεις την Ιστορία του Έλ Γκρέκο στο τεύχος 31, που έχει τόν τίτλο: «Φτερωτοί Μονομάχοι».

τας έναν καθγά του Κοντοστούπη και του Τσιπιτσιπί.

Ο Κοντοστούπη, ο άστεϊος νέος με τη μεγάλη γαμπή μύτη, μιλάει εκείνη τη στιγμή:

— Έμένα που με βλέπεις, Τσιπιτσιπί, πρέπει να με σέβεσαι! γρυλλίζει.

— Τι είσαι που πρέπει να σε σέβωμαι, Κοντοστούπη; λέει κοροϊδευτικά ο Τσιπιτσιπί τόν τερατάκι με τόν ράμφος πουλιού. Παπᾶς είσαι ή... Πατριάρχης;

Ο Κοντοστούπη γίνεται

κατακόκκινος από το θυμό του.

— Τσιπιτσιπί!, ξεφωνίζει. Βούλωσε το στόμα σου, παλιομπασμένο! Θα σου κατεθάσω καμιά και θα σέ... κοφμεσιάσω! Δόσε μου τη λίρα γιατί θα σέ κάνω να γυρίσης κορώνα γραμματά!

Ο Ύπεράνθρωπος ρωτάει χαμογελώντας:

— Ποιά λίρα, Κοντοστούπη;

— Τη λίρα μου!, φωνάζει ο νάνος. Τη λίρα που κέρδισα στο στοίχημα!

Και τότε μιά άστραπή κι' ένας ίσκιος άναπήδησαν από τὸ ραδιόφωνο.

— Ποιὸ στοίχημα; Ξαναρωτάει ὁ Ύπεράνθρωπος.

— Οὐφ, με σκότισες!, κάνει ὁ Κοντοστούπη. Νά! Ὁ παλιο - Τσιπιτσιπί είχε τὴν ἀναίδεια νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι, μόλις δῶ ἓνα... ποντίκι, θὰ λιποθυμῶ! Ἐγώ, ὁ τρομερὸς Κοντοστούπη, ὁ πιὸ φοβερὸς πολεμιστὴς τοῦ κόσμου, νὰ λιποθυμῶ μπροστὰ σ' ἓνα ποντικάκι! Χά! Ἀκούς θράσος!

— Λοιπὸν, Κοντοστούπη; λέει ἡ Ντιάνα ἑτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ γέλια.

— Λοιπὸν... Τὶ λοιπὸν; Δὲν ἔχει λοιπὸν! Βάλαμε στοίχημα! Μιά χρυσὴ λίρα! Ὁ Ἰσιπιτσιπί ἀνέλαβε νά... πιάσῃ ἓνα ποντίκι με τὴν ποντικοπαγίδα καὶ νὰ τὸ ἀμολήσῃ ξαφνικὰ μπροστὰ μου γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ λιποθυμοῦσα!

— Καὶ τί ἔγινε, Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο.

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ νάνος. Λιποθύμησε ὁ... ἴδιος ὁ Τσιπιτσιπί, μόλις ἔπιασε τὸ ποντίκι! Χά, χά, χά!,

Εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Τσιπιτσιπί νὰ ἀγριέψῃ.

— Τί ἔγινε ὅμως ἔπειτα, ἔ; γρυλλίζει. Ὅταν ἀμολήσῃ τὸ ποντίκι μπροστὰ στὸν Κοντοστούπη, ἔπεσε χάμω τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του!

— Καὶ τί μ' αὐτό; φωνάζει ὁ νάνος. Ἐπеса χάμω τρέμοντας μὰ δέν... ἔλιποθύμησα! Εἶμαι... θράχος παλληκαριάς ἐγώ! Δὲν ἔλιποθύμη-

σα! Έπομένως, κέρδισα τη λίρα!

‘Η λίρα πού...
σκουριάζει!

ΒΑΖΟΥΝ δλοι τὰ γέλια, ἐνῶ ὁ Τσιπιτσιπ διαμαρτύρεται.

— Μά, λέει, ἀφοῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του, πῶς εἶναι... θράχος παλληκαριᾶς; Ντὲν τὴ ντίνω τὴ λίρα!

— Τσιπιτσιπ, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, πρέπει νὰ δώσης τὴ λίρα! Τὸ στοίχημα ἦταν ἀν θὰ λιποθυμοῦσε ἢ ὄχι ὁ Κοντοστούπης. Δὲ λιποθύμησε, ἐπομένως ἔχασες. Δόσε του τὴ λίρα γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε!

Ὁ Τσιπιτσιπ ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ. Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγουρίζει σὲ λίγο κρατῶντας μιὰ χρυσὴ λίρα. Τὴν δίνει στὸν Κοντοστούπη, μὲ τὸ πρόσωπο κατσουφιασμένο, ἀγριοκυττάζοντάς τον.

Ὁ νάνος τὴν ἀρπάζει κι’ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ.

— Ζήτωωω!, φωνάζει. Αὐτὸ εἶναι τό... παράσημο τῆς ἀνδρείας μου! Μπράβο μου! Μπράβο στὸν ἀτρόμητο Κοντοστούπη! Ἄς θάλουμε λίγη μουσικὴ γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ γεγονός!

Πηγαίνει στὸ ραδιόφωνο καὶ γυρίζει τὸ κουμπί. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀστραπὴ ξεπηδάει καὶ τὸν χτυπάει! Ἐνας μεγάλος ἀλλόκοτος ἱσκι-

Σὰν τρελλός, ὁ Κοντοστούπης ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

ὁς σὰν νυχτερίδα τὸν ἀγκαλιάζει καὶ ἔπειτα χάνεται!

— ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Πεθαίνω! Μὲ χτυπήσανε ὑποὺλα στὴν καρδιά! Χοιστουλάκη μου! Τὸ χεράκι μου!

Νοιώθει ἕνα δυνατὸ κάψιμο στὸ χέρι ποὺ κρατᾷ τὴ λίρα. Ἀνοίγει τὴν παλάμη του καὶ ξεφωνίζει κατάπληκτος καὶ τρομαγμένος:

— Ἡ λίρα! Πᾶει ἡ λίρα! Σκούριασε! Καταραμὲνε Τσιπιτσιπ! Ἡ λίρα ἦταν μαγεμένη! Ἦταν...

Σωπαίνει, κυττάζει γύρω

σάν τρελλός, πετάει τη σκουριασμένη λίρα χάμω και θάζει τὰ γέλια, παράξενα γέλια που φέρνουν άνατριχίλα!

— Χά, χά, χά! Τι με κυττάτε έτσι; Σάς μισώ! Ναι! Σάς μισώ όλους! Θά σάς τσακίσω! Σάς μισώ!

Καί, με τίς γροθιές σφιγμένες, χυμáει έναντίον του Υπεράνθρώπου σάν αγριόγατος, γρυλλίζοντας και άφρίζοντας. Τόν χτυπάει στο στήθος με τίς γροθιές του και τόν κλωτσάει στα πόδια, ένω ό Υπεράνθρωπος τόν κυττάζει με άπορία, με τό στόμα άνοιχτό και τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Κοντοστούπη!, του λέει. Τι έπαθες;

— Σε μισώ!, γρυλλίζει ό νάνος σφυριχτά! Σάς μισώ όλους! Θά σάς έξοντώσω!

Άρπάζει από τό τραπέζι ένα θάζο και τό έκσφενδονίζει έναντίον του Κεραυνού! Τό θάζο χτυπάει πάνω στο στήθος του παιδιού και γίνεται κομμάτια!

Άρπάζει έπειτα ένα μυτερό χαρτοκοπτήρα και όρμάει έναντίον της Έλσας.

Μά ό Υπεράνθρωπος, που έχει συνέλθει κάπως στο μεταξú από την έκπληξί του, δέν τόν αφήνει νά έκτελέση τόν έγκληματικό σκοπό του.

Τόν πιάνει από τούς ώμους και τόν τραβάει πίσω. Του άποσπάει τό χαρτοκοπτήρα από τό χέρι και τόν κρατάει άκίνητο, ένω ό νάνος λυσομανάει έξω φρενών.

— Έπειτα, σιγά - σιγά, ή μα

νία του Κοντοστούπη έξατμίζεται. Τό πρόσωπό του γεμίζει άπορία. Κυττάζει γύρω έκπληκτος και ρωτάει:

— ιι συνέβη; ιι έγινε; Γιατί με κρατάς έτσι, Υπεράνθρωπε;

Ό Υπεράνθρωπος τόν αφήνει κι' ό νάνος πηγαίνει και κάθεται βαρειά σε μία πολυθρόνα, με τό κορμί εσηντλημένο. Στο μέτωπό του φανερώνονται σταγόνες ιδρώτα.

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τόν κυττάζει για λίγη ώρα σκεπτικός και παραξενεμένος κι' έπειτα σκύθει και σηκώνει άπό χάμω τη σκουριασμένη λίρα.

— Πιρίεργο!, μουρμουρίζει. Πολύ πιρίεργο! Το χρυσάφι σκούριασε! Ό Κοντοστούπης τρελλάθηκε για μερικés στιγμές, και γέμισε από ένα συναισθημα μίσους! Από τό ραδιόφωνο θγήκε μία άστραπή κι' ένας ίσκιος! Τι τὰ προκάλεσε όλα αυτά;

Ιυρίζει στον Υπεράνθρωπο και του λέει:

— Εχεις νά μου δώσης κάτι χρυσό; Θέλω νά κάνω ένα πείραμα.

Ό Υπεράνθρωπος άνοίγει ένα συρτάρι και δίνει στον Έλληνα μία χρυσή άλυσίδα.

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Άν με δήτε νά κάνω σάν τόν Κοντοστούπη, άρπάξτε με άμεσως και κρατήστε με άκίνητο!

Πηγαίνει στο ραδιόφωνο και πιάνει τό κουμπί.

Άμέσως μία άστραπή τόν

χτυπάει κι' ένας Ίσκιος σάν νυχτερίδα τὸν τυλίγει γιὰ μιὰ στιγμή!

Ἡ αλυσίδα σκουριάζει! Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνα συσπάται ἀπὸ πόνο κι' ἔπειτα χαράζεται σ' αὐτὸ μιὰ έντονη έκφρασι μίσους!

— Σὰς μισῶ!, φωνάζει ἄγρια. Μισῶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα!

Μὲ τίς γροθιές σφιγμένες, ὁρμαεὶ ἐναντίον τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τὸν χτυπάει στὸ στήθος!

Ἡ γροθιά του ἦταν τόσο δυνατή, ὥστε ὁ Ὑπερανθρώπος ἀφήνει μιὰ σιγανή κραυγὴ πόνου καὶ τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω!

Τὸ χέρι τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κινεῖται τώρα πρὸς τὸ πιστόλι ποὺ κρεμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του, τὸ τρομερὸ ἀθύρσο πιστόλι, ποὺ προσβάλλει κεραυνοβόλα τὴν καρδιά με θουβὰ ἡχητικὰ κύματα!

Εὐτυχῶς ὁμως δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ τραβήξῃ. Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο, ἐνῶ αὐτὸς οὐρλιάζει:

— Σὰς μισῶ! Θὰ σὰς σκοτώσω ὅλους! Θὰ σὰς...

Σωπαίνει τότε καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει μιὰ έκφρασι ἀπορίας.

— Ἀ... ἀφήστε με! μουρμουρίζει. Μοῦ πέρασε...

Τὰ παιδιὰ τὸν ἀφήνουν. Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πηγαίνει καὶ κάθεται σ' ἕναν καναπέ. Τὰ μέλη του εἶναι ἐξασθενη-

μενα καὶ τρέμουν ἐλαφρά. Τὸ μυαλὸ του θουίζει.

— Παράξενο!, λέει. Μόλις με χτύπησε ἡ ἀστραπὴ καὶ με τύλιξε ὁ Ίσκιος, ἐνοίωσα νὰ με πλημμυρίζει ἕνα ἀπέραντο μῖσος γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα! Ἦθελα νὰ σὰς σκοτώσω ὅλους, ἀκόμα καὶ τήν... Ἀστραπὴ! Τὶ νὰ προκάλεσε ὅλα αὐτά;

Ὁ Ὑπερανθρώπος, με τὰ φρύδια ζαρωμένα, πηγαίνει στὸ ραδιόφωνο. Θέλει νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτός.

— Παιδιά, λέει στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴν Ἀστραπὴ, σταθῆτε ὁ ἕνας δεξιὰ μου κι' ὁ ἄλλος ἀριστερά μου. Μόλις με δῆτε νὰ συμπεριφέρωμαι παράξενα, ἀρπάξτε με! Κι' ἐσὺ, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, χτύπησέ με με τὸ πιστόλι σου καὶ ρίξε με ἀναίσθητο, ἂν τὰ παιδιὰ δὲν μπορέσουν νὰ με συγκρατήσουν! Διαφορετικὰ, μπορεῖ νὰ σὰς σκοτώσω ὅλους καὶ νὰ καταστρέψω τὸ σπιτί!

— Μανούλα μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Πεθαίνω!

Ἡ αὐτὴν τρυπώνει σὲ μιὰ γωνιά κατατρομαγμένος.

Ὁ Ὑπερανθρώπος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιάνει τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου.

Μιὰ ἀστραπὴ τὸν χτυπάει κατὰσθητα, πάνω στὸ «Υ» τὸ σῆμα τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποὺ εἶναι κεντημένο στὸ στήθος του με χρυσοῦ κλωστή! Ἕνας Ίσκιος τὸν τυλίγει καὶ χάνεται ἀμέσως.

Τὸ πρόσωπο ὁμως τοῦ Ὑ-

περανθρώπου μένει γαλήνιο
και άπαθής!

— Τίποτα!, λέει στον Έλ Γκρέκο. Δεν ένοιωσα τίποτα.

Ο Έλληνας κουνάει το κεφάλι του.

— Φαίνεται ότι αυτό που προκαλεί τα παράξενα αυτά φαινόμενα δεν έχει καμμία επίδραση πάνω σε σάς, τους Ύπερανθρώπους, γιατί το σώμα σας είναι προικισμένο με υπερφυσικές ικανότητες και μεγάλη άντοχή! Θέλω τώρα να δω αν θα συμβή το ίδιο, όταν άγγιξω το κουμπί του

Οι Μαύροι Ύπερανθρώποι άρπαξαν τον Έλ Γκρέκο και τον κοάτησαν άκίνητο!

ραδιοφώνου, χωρίς να έχω κά-
τι χρυσό επάνω μου.

Άγγιζει πάλι το κουμπί. Αυτή τη φορά όμως τίποτα δεν συμβαίνει. Απολύτως τίποτα.

Κύματα Μίσους!

ΤΟ ραδιόφωνο μόνο άρχίζει να εκπέμπη. Η φωνή του εκφωνητού λέει:

«Προσοχή! Παρακαλούν-
ται οι άκροαταί μας να μην
έχουν επάνω τους τίποτα χρυ-
σό όταν πιάνουν το κουμπί
του ραδιοφώνου τους! Από
όλα τα μέλη της Αμερικής
και του κόσμου έρχεται μια
παράξενη και άπίστευτη είδη-
σι... Όσοι άγγιζουν το κου-
μπί του ραδιοφώνου...»

Και περιγράφει το άλλόκο-
το φαινόμενο, πού είχε κιό-
λας συμβή στους φίλους μας.

«...Είναι ακόμα άγνωστο τι
προκαλεί τα τρομερά αυτά
γεγονότα! Μερικοί έπιστήμο-
νες υποστηρίζουν ότι ραδιο-
κυματα, προερχόμενα από
τους κόσμους των άστρων,
διοχετεύονται στους ανθρώ-
πους μέσω των ραδιοφώνων
και προσβάλλουν το νευρικό
τους σύστημα! Άλλοι λένε
ότι πρόκειται για κάποιο νέο
μυστικό όπλο...»

Ο Έλ Γκρέκο γυ-
ρίζει το διακόπτη και ή φω-
νή παύει ν' άκούγεται.

— Όστε αυτό συμβαίνει σ'
όλο τον κόσμο!, λέει έκπλη-
κτος. Αυτό πού πάθαμε έμείς
έδώ το έπαθαν χιλιάδες άλ-

λοι άνθρωποι σὲ ὅλες τὶς πόλεις τοῦ κόσμου! Φαντασθῆτε πόσα ἐγκλήματα, ἀθέλητα ἐγκλήματα, θὰ συνέβησαν καὶ θὰ συμβαίνουν ἀκόμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ φαινομένου! Πόσοι ἄντρες, τρελλοὶ ἀπὸ μῖσος, θὰ σκότωσαν τὶς γυναῖκες τους καὶ θὰ αὐτοκτόνησαν ἔπειτα, ὅταν συνήλθαν καὶ εἶδαν τὶ ἔκαναν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν!

— Θεέ μου!, λέει ἡ Ἀστραπή. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε, Ἐλ Γκρὲκο! Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε ἀδρανεῖς, πατέρα!

— Τὶ μπορούμε νὰ κάνουμε; μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος σφίγγοντας τὰ δόντια του. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε με ἓναν ἀντίπαλο — ἢ καὶ μὲ χίλιους ἀντιπάλους — νὰ ἐπιτεθούμε ἐναντίον τους καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε: Ἐχουμε νὰ κάνουμε μὲ κάτι ἀόρατο καὶ μυστηριώδες...

— Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀνακαλύψω τὶ προκαλεῖ αὐτὰ τὰ φαινόμενα!, λέει ὁ δαιμόνιος Ἑλληνας ἐφευρέτης, τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὸν τελειότερο ἐγκέφαλο τοῦ κόσμου. Θὰ ἀποσυρθῶ στὸ ἐργαστήριό μου καὶ θὰ κάνω πειράματα. Δὲ θὰ θγῶ ἀπὸ ἐκεῖ παρὰ μόνο ὅταν θὰ ἔχω ἀνακαλύψει τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος...

* * *

Περνοῦν ὥρες, πού φαίνονται ἀτέλειωτες γιὰ τοὺς φίλους μας πού περιμένουν τὸν Ἐλ Γκρὲκο νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κοντοστού-

Ἡ Ἀστραπή ἄρχισε νὰ λυγίζει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῶν «κυμάτων τοῦ μίσους»!

πης πού εἶχε θγῇ ἔξω, γυρίζει στὸ σπίτι φέρνοντας μιὰ ἐφημερίδα πού μόλις εἶχε κυκλοφορήσει.

Ὁ Κεραυνὸς τὴν ἀρπάζει καὶ διαβάζει:

«Σύμφωνα μὲ τηλεγραφήματα πού ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὰ θύματα ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο φαινόμενο τῶν ραδιοφῶνων ἔχουν φτάσει σὲ ἀστρονομικοὺς ἀριθμούς! Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμή ἑκατὸ χιλιάδες νεκροὶ καὶ τραυματισμένοι! Στὴ Γαλλία, τὰ θύματα ξεπερνοῦν τὶς πενήντα

χιλιάδες! Στη Γερμανία, έζηντα νιλιάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν και τριάντα χιλιάδες τραυματίστηκαν! Στη Ρωσία, τριακόσιες πενήντα χιλιάδες άνθρωποι θρήκαν τὸ θάνατο μέσα σὲ λίγα λεπτά! Ἐδῶ, στὴν Ἀμερική, ὑπολογίζεται ὅτι τὰ θύματα εἶναι περισσότερα ἀπὸ τριακόσιες χιλιάδες!...

»Καὶ τὸ κακὸ συνεχίζεται! Ἀνθρώποι, ποὺ δὲν ἔχουν εἰδοποιηθῇ, πλησιάζουν σὲ ραδιόφωνα με κάτι χρυσὸ ἐπάνω τους, τρελλαίνονται ἀπομῆσος καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν δικῶν τους, τῶν φίλων τους ἢ καὶ ἐναντίον ἀγνώστων! Παιδιά ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν γονέων τους, γυναῖκες ἐναντίον τῶν ἀντρῶν τους, φίλοι ἐναντίον τῶν φίλων τους! Ἀστυνομικοὶ ὁρμοῦν ἐναντίον ἀστυνομικῶν, στρατιῶτες ἐναντίον στρατιωτῶν!

»Προσέξτε! Κανένας νὰ πλησιάζει σὲ ραδιόφωνο, ὥσπου οἱ ἐπιστήμονες νὰ λύσουν τὸ αἰνίγμα καὶ νὰ θροῦν τὸ ἀντίδοτο! «Ὅλοι μακρυὰ ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα σας! Κίνδυνος - Θάνατος!»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνήμπορη λύσσα.

— Ὁ κόσμος κινδυνεύει!, μουρμουρίζει. Κι' ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τάξει τοὺς ἑαυτοὺς μας στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ νὰ βοηθήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας! Ἡ τεράστια δύναμί μας καὶ οἱ ὑπερφυσικὲς ἱκανότη-

τές μας δὲν μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν κάτι ποὺ εἶναι ἀόρατο καὶ ἀπιαστο! Ἄς ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει καὶ ὁ δαιμονιὸς Ἑλλήνας ἐφευρέτης καὶ προστάτης τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Καλοῦ μπαίνει.

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι τώρα ντυμένος μετὰ τὴ γαλανόλευκη στολή του, ποὺ σημαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ὁράσεως!

Φορεῖ τὸ ἄσπρο φαρδὺ πουκάμισό του μετὰ ἓνα γαλανὸ «Ε» στὸ στήθος κι' ἓνα μαϊανόρο, διακοσμητικὸ στολίδι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων! Τὸ ἐφαρμοστὸ παντελόνι του εἶναι γαλανὸ καὶ οἱ μπότες του κοκκινωπές. Ἀπὸ τὴν πλατεία ζωνη τοῦ κρέμεται τὸ πιστόλι του. Στὴν πλάτη του εἶναι στερεωμένη ἡ περίφημη συσκευή του, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πετάει μετὰ τὴ σιγούρια καὶ τὴν ταχύτητα τῶν Ὑπεράνθρώπων!

Ἐκείνο ὅμως ποὺ τραβάει τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἀπορία τῶν φίλων του εἶναι μιὰ μικρὴ συσκευή ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του. Μοιάζει μετὰ ἀνεμιστήρα! Τὰ φτερά του γυρίζουν γοργὰ καὶ στρέφονται πότε πρὸς τὴ μιὰ καὶ πότε πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνσι.

Στὸ μέτωπό του εἶναι περασμένο ἓνα μικρὸ στεφάνι ἀπὸ μέταλλο ποὺ λαμποκοπάει.

— Βρῆκα τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος!, λέει ὁ Ἑλλήνας. Ἀ-

πὸ κάπου, ἐπάνω στὴ Γῆ, κάποιος ἐκπέμπει ἓνα νέο ραδιοκύμα, πὺ μποροῦμε νὰ τὸ ὀνομάσουμε Κύμα Μίσους! Τὸ ἀντίδοτό του εἶναι ἓνα στεφάνι ἀπὸ χαλκὸ καὶ σίδερο, σὰν αὐτὸ πὺ ἔχω στὸ μέτωπό μου! Μὲ τὸ στεφάνι αὐτὸ δὲν κινδυνεύει κανεὶς καθόλου ἀγγίζοντας τὸ ραδιόφωνο. Κυττάξτε!

Ἐλ Γκρέκο
καὶ Ἀστραπὴ

ΦΗΝΕΙ τὴ συσκευή πάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ, κρατῶντας ἓνα χρυσὸ νόμισμα, πηγαίνει στὸ ραδιόφωνο καὶ ἀγγίζει τὸ κουμπί του.

Μιά ἀστραπὴ ἀναπηοάει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν χτυπάει καὶ ἓνας ἴσκιος τὸν ἀγκαλιάζει καὶ χάνεται.

Μὰ τὸ ὁμορφο ἄρρενωπὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλ Γκρέκο δὲ συσπᾶται τώρα ἀπὸ μῖσος. Μένει ἥρεμο καὶ χαμογελαστό.

— Βλέπετε; λέει στοὺς φίλους του. Θὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι γιὰ τὸ ἀντίδοτο αὐτὸ κι' ἐπειτα θὰ πᾶμε νὰ θροῦμε τὴν πηγὴ τῶν Κυμάτων Μίσους καὶ νὰ τὴν καταστρέψουμε!

— Μὰ... πῶς θὰ θροῦμε τὴν πηγὴ αὐτὴ; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «κυματοδέκτη», ἀπαντᾷ ὁ Ἐλληνας δείχνοντας τὴ συσκευή πὺ μοιάζει μὲ ἀνεμιστήρα. Ἡ συσκευή αὐτὴ ἔχει τὴν ἰ-

διότητα νὰ συλλαμβάνη τὰ κύματα μίσους καὶ νὰ στρέφεται συγχρόνως πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπέμπονται!

Γὰ μᾶτια τοῦ συναντοῦν ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μᾶτια τῆς Ἀστραπῆς καὶ κάτι ἀνασκιρτᾷ ἐπὶ τὴν καρδιά τοῦ Ἐλ Γκρέκο. Τὸ ἄμορφο πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ εἶναι γεματο θαυμασμὸ γιὰ τὸν νεαρό Ἑλληνα, πὺ μὲ τὸ μεγαλοφυὲς μυαλό του ἔχει τὴ δύναμι νὰ κατορθῶνῃ πράγματα ἀδύνατα ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ὑπερφυσικά προικισμένους Ὑπεράνθρωπους!

Οἱ δυὸ νέοι κοκκινίζουν ἐλαφρῶ. Ἀνάμεσά τους, ἀνάμεσα στὸ δαιμόνιο Ἑλληνόπουλο καὶ τὴν ἐκπληκτικὴ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὑπάρχει ἓνα κρυφὸ αἶσθημα, πὺ δὲν τὸ ἔχουν ἀκόμα ὁμολογήσει ὁ ἓνας στὸν ἄλλο! Νοιώθουν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο μιὰ ἀγνὴ καὶ θαθεῖα ἀγάπη, μιὰ ἀπέραντη λατρεία! Εὐχαρίστως ὁ Ἐλ Γκρέκο θὰ θυσιάζε τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν Ντιάνα! Καὶ μὲ χαρὰ ἡ Ντιάνα θὰ θυσιάζεταν γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἐλ Γκρέκο!

Ὁ Κοντοστούπης, καθισμένος σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ δωματίου, χλωμιάζει βλέποντας τοὺς δυὸ νέους νὰ κυττάζονται ἔτσι καὶ νὰ κοκκινίζουν. Ἀγαπάει κι' αὐτὸς κρυφὰ τὴν Ἀστραπὴ, μὰ καταλαβαίνει ὅτι δὲν τῆς ταιριάζει ἓνας ἀσχημος νάνος σὰν αὐτόν! Καταλαβαίνει ὅτι γιὰ τὴν Ἀστραπὴ ὁ μόνος ἀντάξιός της

θντρας στὸν κόσμο εἶναι ὁ ὁμορφος, ἀνδροπρεπής, μεγαλοφυῆς καὶ ἀτρομητος Ἕλληνας! Καί, ὅσο κι' ἂν νοιώθῃ τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας μέσα του, ὁ καλόκαρδος νάνος εὐχεταὶ στὸ θάθος νὰ δῇ μιὰ μέρα παντρεμένους τὸν Ἐλ Γκρέκο καὶ τὴν Ἀστραπή!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου διακόπτει τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Ἑλλήνα, τῆς Ἀστραπῆς καὶ τοῦ Κοντοστούπη:

— Ποῦ φαντάζεσαι νὰ βρίσκεται ἡ πηγὴ τῶν κυμάτων μίσους, Ἐλ Γκρέκο; ρωτᾷ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλλήνα σκοτεινιάζει.

— Σύμφωνα μὲ τὶς ἐνδείξεις τοῦ «κυματοδέκτη», ἀπαντᾷ, πρέπει νὰ θρίσκειται ἢ στὴν... Ἑλλάδα ἢ στὴν Ἀσία!

— Στὴν Ἑλλάδα!, φωνάζουν κι' οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι μαζί.

— Ναί!, μουρμουρίζει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Καὶ θὰ μὲ λυποῦσε πολὺ ἂν Ἕλληνες εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἐξαπολυσεὶ τὴ δολοφονικὴ καὶ ἀτιμὴ αὐτὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ὅμως! Κοντοστούπη, πάρε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα καὶ πῆγαινε το ἀμέσως στὸν κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι ἡ συνταγὴ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν στεφανιῶν αὐτῶν ποὺ ἐξουδετερώνουν τὰ κύματα μίσους! Πές του ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσουν ἀμέσως νὰ

κατασκευάζουν τέτοια στεφάνια σ' ὅλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ κόσμου καὶ νὰ μοιραστοῦν στὸν πληθυσμὸ ὅλων τῶν χωρῶν! Δὲν μπορούμε νὰ ξέρουμε τί θὰ ἐπακολουθήσῃ!...

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐλ Γκρέκο ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξι ἀπὸ τὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνυψώνονται μέσα στὸν ἥσυχο ὄραδυνὸ ἀέρα!

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ καὶ συνεχίζουν τὸ ἐναέριο ταξίδι τους πρὸς τὴν Εὐρώπη. Οἱ Ὑπεράνθρωποι πετοῦν χάρις στὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχουν τὰ ὑπερφυσικὰ κορμιά τους, μὲ κινήσεις τῶν ποδιῶν τους τόσο γοργές, ὥστε τὰ πόδια τους δὲν φαίνονται νὰ σαλεύουν καθόλου!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο πετᾷ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐκπληκτικῆς πτητικῆς συσκευῆς, ποὺ εἶναι κρεμασμένη στὴν πλάτη του, ἀναπτύσσοντας ταχύτητα ποὺ δὲν εἶναι μικρὸ τερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν Ὑπεράνθρωπων!

Στὰ χέρια του ὁ Ἑλληνας κρατᾷ τὸν «κυματοδέκτη» καὶ κατευθύνει τὸ πέταμά του ἀνάλογα μὲ τὶς στροφές τῶν φτερῶν του...

Μέσα σὲ λίγες ὥρες, οἱ τεσσερις προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος, οἱ τέσσερις πολέμαρχοι τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου, διασχίζουν τὸν Ὠκεανὸ καὶ φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

Ἐχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ,

καθώς περνούν πάνω από την Ίσπανία, και ό ήλιος ανάτελλει, όταν φτάνουν πάνω από την Ίταλία.

“Ο «κυματοδέκτης» έξακολουθεί νά δείχνει προς την ανατολή και τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο σκοτεινάζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ.

«Ἄν πραγματικά εἶναι Ἑλληνες οἱ ἐγκληματίες αὐτοί, σκέπτεται, θά ἀναγκαστῶ νά τοὺς ἐξοντώσω κι' αὐτὸ θά μὲ λυπήσῃ πολὺ! Θά χτυπήσω πατριῶτες μου!»

Μιά ὥρα ἀργότερα, οἱ τέσσερις ἱπτάμενοι ἄνθρωποι πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα! Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ἀπλώνεται κάτω, λαμποκοπώντας ὁμορφὴ καὶ παστροκὴ στὸν πρωϊνὸ ἥλιο.

“Ο Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο συγκινεῖται. Βλέπει τὰ παλιὰ λημέρια του, βλέπει τὴ συνοικία ὅπου ἔπαιζε ὅταν ἦταν παιδάκι κι' ὅπου εἶχε μεγαλώσει κοντὰ στὴ μακαρίτισσα μητέρα του! Δυὸ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του, δυὸ δάκρυα νοσταλγίας καὶ ἀγάπης γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ἡ Ἀστραπὴ κυττάζει κι' αὐτὴ ἀχόρταγα τὴν πατρίδα τοῦ ἀγαπημένου της, τὴν Πόλι τῶν Πόλεων, τὸ λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ, τὸν πνευματικὸ Φάρο τοῦ Κόσμου! Ἰδιαίτερα θαυμάζει τὸν Παρθενῶνα, τὸ μεγαλύτερο ἀρχιτεκτονικὸ ἀριστούργημα τῶν αἰώνων.

— Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει στὸν Ἑλληνα. Θά ἤθελα πολὺ νά ἐπισκεφθοῦμε τὴν Ἀθήνα μιὰ μέρα! Θά ἤθελα....

Μὰ ὁ Ἑλληνας τὴν διακόπτει γεμάτος χαρὰ.

— Δὲν εἶναι στὴν Ἑλλάδα ἡ πηγὴ τῶν κυμάτων τοῦ μίσους!, φωνάζει. Κυττάξτε! Ὁ «κυματοδέκτης» ἐξακολουθεῖ νά δείχνει πρὸς τὴν ἀνατολή! Τὸ μέρος ὅπου θρίσκονται οἱ κακοῦργοι θρίσκεται στὴν Ἀσία! Ἐνα μεγάλο θάρος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου! Δὲν μποροῦσα νά πιστέψω ποτὲ ὅτι Ἑλλήνες θά ἦσαν ἱκανοὶ νά κάνουν ἓνα τόσο τρομερὸ ἐγκλῆμα ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος!

**Στὸ μυστηριώδες
Θιβέτ!**

Τὸ ἐναέριο ταξίδι τῶν φίλων μας συνεχίζεται. Ἀφήνουν πίσω, μὲ κάποιον λύπη, τὴν ὁμορφὴ Ἀθήνα, περνούν πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ πάνω ἀπὸ τὴν Τουρκία.

Τὸ γύρισμα τῶν πτερῶν τοῦ «κυματοδέκτη» γίνεται τώρα ὅλο καὶ πιὸ ἔντονο, σιμάδι πὼς πλησιάζουν στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐκπέμπονται τὰ κύματα μίσους!

Λίγο ἀργότερα, καθὼς περνούν πάνω ἀπὸ τὴ μυστηριώδη χώρα τοῦ Θιβέτ, ὁ «κυματοδέκτης» κάνει κάτι παράξενο. Γυρίζει ἀπότομα καὶ δείχνει πρὸς τὰ κάτω, πρὸς ἓνα ὀγκῶδες, πανύψηλο βουνό.

— Φτάσαμε!, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο στοὺς Ὑπερανθρώπους. Ἀπὸ τὸ βουνὸ αὐτὸ

πρέπει νὰ ἐκπέμπωνται τὰ κύματα τοῦ μίσους!

— "Ἀς προσγειωθοῦμε!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Γέρνουν πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεβαίνουν γοργά, σὰν τέσσαρα πολύχρωμα πουλιά πού ὁρμῶν ἐναντίον τῆς λείας τους!

Προσγειώνονται ἀνάλαφρα στὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ ἀνάμεσα σὲ θράχους, θάμνους καὶ δέντρα.

Τὰ φτερά τοῦ «ἀνεμοδέκτη» στριφογυρίζουν τώρα σὰν δαιμονισμένα καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι νοιώθουν ἕνα παράξενο συναίσθημα, μιὰ ἀνεξήγητη δυσφορία, ἕναν ἀλλόκοτο ἐκνευρισμό.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Κάτι ὑπάρχει ἐδῶ, κάτι πού δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου! Κάτι...

Ξαφνικά, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο βλέπει τὸν ἄερα νὰ γεμίζει ἀπὸ ἀμέτρητους ἱσκιούς πού μοιάζουν μὲ νυχτερίδες, σὰν τοὺς ἱσκιούς πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα.

Οἱ ἱσκιοὶ τὸν τυλίγουν καὶ τυλίγουν τοὺς Ὑπεράνθρωπους!

Ὁ Ἑλληνας δὲ νοιώθει τίποτα, χάρις στὸ προστατευτικὸ στεφάνι ἀπὸ μέταλλο πού ἔχει στὸ κεφάλι του.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ὅμως δὲν ἀντέχουν στὴν ἐπίθεσι αὐτῆ τῶν κυμάτων τοῦ μίσους, πού εἶναι τώρα πολὺ πιὸ δυνατὰ γιατί θρίσκονται κοντὰ στὴν πηγὴ τους!

Τὰ πρόσωπά τους συσπών-

ται ἀπαίσια καὶ τὰ μάτια τους γεμίζουν μίσος!

Ἀκόμα καὶ τὸ ὄμορφο, γλυκὸ καὶ γεμᾶτο καλοσύνη προσωπο τῆς Ἀστραπῆς παραμορφώνεται καὶ γίνεται ἀποκρουστικὸ!

— Σᾶς μισῶ!, οὐρλιάζει τὸ κοριτσάκι. Σᾶς μισῶ ὅλους! Θὰ σᾶς σκοτώσω!

— Σᾶς μισῶ!, μουγγρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς μαζί. Θὰ σᾶς σκοτώσω!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ. Κάνει μερικά θήματα πίσω, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀλλόφρονες Ὑπεράνθρωπους.

Ἡ καρδιά του ματώνει καθὼς βλέπει τὴν ἀγαπημένη του Ἀστραπὴ νὰ ὁρμάη ἐναντίον τοῦ πατέρα τῆς, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια σὰν τσακάλι, καὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ πρόσωπο ρίχνοντάς τον κάτω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κεραυνὸς δίνει μιὰ γροθιά στὸ σῆμα τοῦ ἀδελφῆς του, κάνοντάς τὴν νὰ κυλιστῇ κι' αὐτὴ χάμω, δίπλα στὸν πατέρα τῆς!

Μὰ οὔτε ἡ Ἀστραπὴ οὔτε ὁ Ὑπεράνθρωπος μένουν χάμω περισσότερὸ ἀπὸ μιὰ στιγμή. Τινάζονται ἀμέσως ὄρθιοι καὶ ρίχνονται κι' οἱ δύο μαζί πάνω στὸν Κεραυνό!

Οἱ γροθιές τους σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν στὸ κεφάλι τοῦ Παιδιοῦ - Θαύματος μὲ τόση ὁρμὴ ὥστε ὁ Κεραυνὸς σωριάζεται χάμω λιπυσμένος!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ δῇ

τόν 'Υπεράνθρωπο καὶ τὴν 'Αστραπή, τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρη, νὰ συγκρούωνται πάλι!

Καταλαβαίνει ὅτι τὸ σφάλμα ἦταν δικό του καὶ νοιώθει τυφελὸς γι' αὐτό! "Ἐπρεπε νὰ εἶχε προβλέψει ὅτι κοντὰ στὴν πηγὴ τοὺς τὰ κύματα τοῦ μίσους θὰ ἦσαν πιὸ δυνατὰ καὶ οἱ 'Υπεράνθρωποι δὲ θὰ ἄντεχαν! Κι' ἔπρεπε νὰ τοὺς εἶχε ἐφοδιάσει μὲ προστατευτικὰ στεφάνια!

'Ανοίγει τὰ μάτια του καὶ μιὰ κραυγὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. 'Ο Κεραυνὸς εἶναι ὀρθίος τώρα, μὰ ἡ 'Αστραπή, χτυπημένη ἀπὸ τὸν 'Υπεράνθρωπο, ἔχει πέσει στὰ γόνατα θογγώντας!

«Τὶ νὰ κάνω; σκέπτεται ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Πῶς νὰ τοὺς βοηθήσω; Πῶς νὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν;»

Καὶ τότε ἀστράφτει στὸ μυαλό του μιὰ ἰδέα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶχε ἔρθει πιὸ πρὶν.

Τραβάει τὸ πιστόλι του! Τὸ ὅπλο αὐτό, ποὺ εἶναι ἐντελὸς ἄθρομβο, σκοτώνει προσβάλλοντας τὴν καρδιά μὲ ἓνα βουβὸ ἡχητικὸ κύμα! Στους 'Υπεράνθρωπους ὅμως, ποὺ τὸ σῶμα τοὺς ἔχει ἀπίστευτὴ ἀντοχή, προκαλεῖ μόνο μιὰ ἀπλη λιποθυμία!

Ἐνῶ οἱ 'Υπεράνθρωποι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ριχτοῦν πάλι ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνει τὸ πιστόλι του, σημαδεύει καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τρεῖς φορές!

Ἰρία ἀνατριχιαστικὰ οὐρ-

λιαχτὰ ἀντηχοῦν. Τὰ κορμιά τῶν 'Υπεράνθρώπων συσπώνται φριχτά, διπλώνονται στα δύο καὶ σωριάζονται χαμῶ ἀναίσθητα!

'Ο 'Ελληνας μουρμουρίζει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι μου! Μὲ συγχωρεῖς Ντιανὰ, ἀγαπημένη μου! "Ἐπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτὸ γιὰ νὰ σας ἐμποδίσω νὰ σκοτωθῆτε μεταξύ σας!

Σατούρ καὶ Σατούρνα

ΚΥΒΕΙ καὶ ἀκουμπάει χαμῶ τὸν «κυματοδέκτη». Δὲν τὴ χρειάζεται πιά τὴ συσκευή αὐτή. Θὰ πρὺχωρήσῃ τώρα μόνος, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκινοῦν τὰ κύματα τοῦ μίσους. Τὸ μέρος αὐτὸ πρέπει νὰ θρῖσκεται τώρα πολὺ κοντά.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἀναγκασμένος νὰ προχωρήσῃ μόνος, γιατί γιὰ μισὴ ὥρα τουλάχιστον οἱ 'Υπεράνθρωποι θὰ εἶναι ξαπλωμένοι χαμῶ μὲ τὸ κορμὶ μούδιασμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ πιστολίου του!

"Ὅσο νὰ συνέλθουν, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἐλπίζει νὰ ἔχῃ ἀνακαλύψῃ τὴν πηγὴ τῶν κυμάτων τοῦ μίσους καὶ νὰ τὴν ἔχῃ καταστρέψῃ! "Ἐτσι, ὅταν οἱ 'Υπεράνθρωποι σηκωθοῦν πάλι, δὲ θὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν σα-

τανικών εκείνων κυμάτων!

Ανεβαίνει προς την κορυφή του θουνού. Σε κάθε θήμα του, οί ίσκιοι - νυχτερίδες πληθαίνουν περισσότερο και τον τυλίγουν από παντού, χωρίς όμως ο ατρόμητος Έλληνας να νοιώση φόβο και δισταγμό!

Περνάει ανάμεσα μέ μερικούς ύψηλους βράχους κυττάζοντας γύρω μέ προσοχή και...μαρμαρώνει ξαφνικά!

Μπροστά του, σέ απόσταση μερικών μέτρων μόνο, αντικρύζει τη... Σατούρνα, την κόρη του Μαύρου Υπερ-ανθρώπου, τὸ σατανικό κορίτσι πού, σάν τὸν Σατούρ, τὸν πότερα της, ἔχει ὀρκιστῇ νὰ ἐ-

Οί τρελλοί 'Υπεράνθρωποι, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα συγκρούστηκαν σὲ μιὰ τρομερὴ γιγαντομαχία μπροστά στα ἑκπληκτά μάτια τοῦ Δόκτορα Φάουσι!

ξοντώσει την ανθρωπότητα! (*)

‘Η Σατούρνα! Τώρα εξηγούνται όλα! Την επίθεσι αυτή εναντίον της ‘Ανθρωπότητος με τὰ φριχτά κύματα του μίσους την διεξάγουν ὁ Σατούρ καὶ ἡ Σατούρνα, οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ καὶ τρομερτεροὶ ἐγκληματίες πού ἔχει γνωρίσει ποτέ ὁ κόσμος!

‘Η Σατούρνα στέκεται ἀκίνητη, κυττάζοντας μὲ ἀπέραντο μῖσος τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπέραντο τρόμο τὸ πιστόλι του, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κάνει πικρὴ γνωριμία στὸ παρελθόν!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, χαμογελαστός πάντα ἀλλὰ μὲ κάτι σκληρὸ στὸ χαμόγελό του τώρα, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος της, λέγοντας:

— Μείνε ἀκίνητη, Σατούρνα! Μείνε ἀκίνητη ἂν δὲν θέλης νά...

Καὶ τότε συμβαίνει ἡ ἀπροσδόκητη συμφορὰ!

Καθὼς ὁ ‘Ελληνας σκύβει γιὰ νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ ἓνα χαμηλὸ δέντρο, ἓνα κλαδί

περνάει ξηστὰ ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἀγκυστρώνεται στὸ μετάλλينو στεφάνι πού τὸν προστατεύει ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ μίσους καὶ τὸ παρασύρει μαζί του, πετώντας το χάμω δυὸ μέτρα μακριὰ!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σταματάει ἀπότομα, σάν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει στὸ στήθος μὲ γροθιά!

Τὸ πρόσωπό του, τὸ ὁμορφὸ ἀνδροπρεπές καὶ γεμάτο καλοσυνή πρόσωπό του, συσπᾶται τώρα ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι μίσους!

Κυττάζει γύρω σάν τρελλός, ἐνῶ ὁ ἀέρας πηζει ἀπὸ ἱσκιούς πού τὸν τυλίγουν ἀπ’ ὅλες τὶς μεριές!

‘Απὸ τὸ στήθος του ξεπηδάει ἓνα ὑπόκωφο βογγητὸ πού θυμίζει ἀγρίμι!

— Σᾶς μισῶ!, οὐρλιάζει. Σᾶς μισῶ ὅλους! ‘Ολο τὸν κόσμο! Θὰ σᾶς ἐξοντώσω μὲ τὸ πιστόλι μου!

Καὶ ἀρχίζει νὰ τραβάῃ τὴ σκανδάλη ἀπάνωτά, στρέφοντας τὸ πιστόλι του πρὸς τὰ δέντρα καὶ τοὺς βράχους γύρω!

‘Επειτα, μὲ μιὰ κίνησι τρελλοῦ, πετάει τὸ ὄπλο του πάνω σ’ ἓνα βράχο! Τὸ πιστόλι σπάζει στὰ δυὸ!

‘Η Σατούρνα ἀφήνει μιὰ κραυγὴ θριάμβου. ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἦταν τρελλὸς ἀπὸ μῖσος καὶ ἄσπλος! Τὸ τρομερὸ πιστόλι του, πού τόσο πολὺ φοβόταν ἡ Κόρη τοῦ Σατούρ, εἶχε καταστραφῇ!

Μ’ ἓνα τεράστιο πῆδημα, ἡ σατανικὴ κόρη τοῦ Μαύρου

(*) Γιά τοὺς νέους ἀναγνώστες μας πρέπει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ὁ Σατούρ καὶ ἡ Σατούρνα εἶναι οἱ ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ. Εἶναι προικισμένοι κι’ αὐτοὶ μὲ ὅλες τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες τῶν Ὑπεράνθρώπων, ἀλλὰ μισοῦν τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τους εἶναι νὰ καταστρέψουν τὴ Γῆ! Γι’ αὐτὸ, κάθε τόσο, συγκρούονται μὲ τοὺς Ὑπεράνθρώπους σὲ ἀπίστευτες τιτανομαχίες!

Ἵπερανθρώπου θρίσκειται κοντὰ στὸν Ἑλληνα. Ἡ τρομερὴ γροθιά της, πού μ' ἕνα χτύπημα μπορεῖ νὰ τσακίσῃ τὸν ἀτσάλινο θώρακα ἐνὸς τάνκ, σηκώνεται σφιγμένη!

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῶ!, γρυλλίζει ἡ Σατούρνα μὲ λύσσα. Θὰ σὲ πληρώσω τώρα γιὰ τὰ μαρτύρια πού μ' ἔκανες νὰ δοκιμάσω τὴν τελευταία φορὰ πού συναντηθήκαμε, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο! (*) Θὰ πεθάνῃς μὲ τὸ κρανίό τσακισμένο καὶ θ' ἀφήσω ἐδῶ τὸ κουφάρι σου νὰ τὸ φάνε τὰ ὄρνεα!

Καὶ ἡ γροθιά της κατεβαίνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνα!

Ξαφνικά ὅμως ἀτσάλινα δάχτυλα ἀρπάζουν τὸ χέρι της καὶ τὸ συγκρατοῦν! Μιά φωνὴ λέει!

— Μὴν τὸν σκοτώσης, Σατούρνα! Ἀφοῦ εἶναι ἀοπλος καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ μίσους, δὲν πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουμε! Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἴσως! Θὰ τὸν κρατήσουμε αἰχμάλωτο καί, ὅταν δὲ θὰ τὸν χρειάζομαστε πιά θὰ σοῦ τὸν παραδώσω γιὰ νὰ τὸν κάνῃς ὅ,τι θέλεις!

Ἀργὰ καὶ ἀπρόθυμα, ἡ Σατούρνα χαμηλώνει τὸ χέρι της.

— Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶς εἶναι πάρα πολὺ, πατέρα, μουρμουρίζει, μὰ θὰ ὑπακούσω! Ἔτσι ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶναι

ἴσως μεγαλύτερη! Ἐνα πρᾶγμα ὅμως μοῦ κάνει ἐντύπωση. Ἦρθε μόνος του ἐδῶ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο; Ποῦ εἶναι οἱ Ἵπεράνθρωποι;

Ὁ Σατούρ, πού ἔχει πιάσει τὸν Ἑλληνα ἀπὸ τὰ μπράτσα κρατώντας τὸν ἀκίνητο, τοῦ λέει:

— Ποῦ εἶναι οἱ Ἵπεράνθρωποι, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο;

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἥρωά μας συσπᾶται πρὸς φριχτὰ τώρα. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ξεγλυστράει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σατούρ καὶ ἡ γροθιά του προσγειώνεται στὸ σαγόνι τῆς Σατούρνας, κάνοντας τὸ σατανικὸ κορίτσι νὰ κλονιστῇ πρὸς τὰ πίσω!

— Σᾶς μισῶ!, οὐρλιάζει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Θὰ σᾶς σκοτώσω! Μισῶ ὅλο τὸν κόσμο!

Τρίζοντας τὰ δόντια της ἀπὸ μανία, ἡ Σατούρνα συσπείρωνεται γιὰ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνα καὶ νὰ τὸν τσακίσῃ μὲ τὶς γροθιές της, μὰ ὁ πατέρας της τὴν συγκρατεῖ πάλι.

— Μὴ! φωνάζει. Μὴ, Σατούρνα! Κάνε ὑπομονή! Σκέψου πόση ἀπόλαυσι θὰ εἶναι γιὰ μᾶς νὰ θάλουμε τὸν ἴδιο τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν προστάτη τοῦ Κόσμου, νὰ ἐξοντώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζεται ἐναντίον μας! Βοήθησέ με!

Ἐνῶ ὁ Ἑλληνας ἀντιστέκεται μὲ λύσσα, μουγγρίζοντας καὶ οὐρλιάζοντας, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου».

τὸν σέρνουν πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ θουνουῦ.

Ἐκεῖ σταματοῦν ἀνάμεσα σὲ δυὸ θράχους, ὅπου χάσκει ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα.

Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ βγαίνουν πυκνὰ σμήνη ἀπὸ ἀλλόκοτους ἱσκιούς, σὰν κοπάδια ἀπὸ μεγάλες μαῦρες νυχτερίδες! Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦν τὰ κύματα τοῦ μίσους, πὺ ἀπειλοῦν μὲ ἐξόντωσι τὴν Ἀνθρωπότητα!

Οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Ὀλέθρου σπρώχνουν τὸν αἰχμάλωτό τους μέσα στὸ ἄνοιγμα. Ἐκεῖ θρίσκονται μέσα σὲ μιὰ ἀπεραντὴ καὶ πανυψηλὴ σπηλιά, πὺ οἱ τοῖχοι τῆς εἶναι στρωμένοι μὲ μέταλλο. Μεγάλοι ἡλεκτρικοὶ γλόμποι κρέμασμένοι ψηλὰ φωτίζουν ἓνα παράξενο θέαμα.

Δεκάδες μικρὲς περιέργες μηχανὲς τοποθετημένες γύρω-γύρω λειτουργοῦν γοργά, θουίζοντας σὰν ἓνα κοπάδι ἀπὸ χιλιάδες μέλισσες.

Ἀπὸ τίς μηχανὲς αὐτὲς ἀναπηδοῦν ἀμέτρητοι ἱσκιοὶ νυχτερίδες, πὺ κατευθύνονται ἀμέσως πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς σπηλιάς σὰν ζωντανὰ πλάσματα καὶ χάνονται!

Πιὸ πέρα, καθισμένοι σ' ἕναν ὕψηλὸ θρόνο, εἶναι ἓνας μικρὸσωμος γεροντάκος μὲ γαμψή μύτη, μεγάλο κεφάλι καὶ γυαλιὰ στὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀπερίγραπτα σατανικὸ καὶ γεμᾶτο διαβολικὴ κακία.

Ὁ σατανικὸς
Δόκτωρ Φάουστ!

ΣΑΤΟΥΡ ΚΙ' ἡ

Σατούρνα σπρώχνουν τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πρὸς τὸ μέρος του.

— Σοῦ φέρνουμε ἓνα ἀπροσδόκητο δῶρο, Δόκτωρ Φάουστ (*)!, λέει ὁ Σατούρ. Αἰχμαλωτίσαμε τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν τρομερὸ Ἑλληνα, πὺ εἶναι γιὰ μᾶς πιὸ ἐπικίνδυνος κι' ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους! Εἶναι ἀκίνδυνος τώρα! Τὸ πιστόλι του εἶναι κατεστραμμένο ἔξω ἀνάμεσα στοὺς θράχους! Ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ψυχὴ ποτισμένη ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ μίσους, εἶναι τρελλὸς καὶ ἀνίκανος νὰ δράσῃ ἐναντίον μας!

— Σᾶς μισῶ!, οὐρλιάζει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἄγρια. Μισῶ ὅλο τὸν κόσμον!

Τὸ ἄσχημο πρόσωπο τοῦ Δόκτωρος Φάουστ ἀστράφτει ἀπὸ δαιμονικὴ χαρά.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει σαρκαστικὰ κυττάζοντας τὸν Ἑλληνα μὲ τὰ ἀπαίσια ματάκια του. Μισεῖς ὅλο τὸν κόσμον, ἔ; Δὲν ἀγαπᾶς κανένα, ἔ;

— Δὲν ἀγαπῶ κανένα!, ἄ-

(*) Ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶναι ἓνα μυστηριώδες πλάσμα, μὲ ἐγκληματικὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐφευρετικὸ ἐγκέφαλο! Εἶναι ὁ τρομερώτερος ἐγκληματικὸς ἐγκέφαλος τοῦ κόσμου! Αὐτὸς καθοδηγεῖ τώρα τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους στὸν πόλεμό τους ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων!

παντάει με μανία ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Δεν αγαπῶ κανένα! Τους μισῶ όλους! Σέ μισῶ καὶ σένα, παλιόγερε! Ἀφήστε με! Ἀφήστε με, σὰς λέω! Θέλω νὰ τοῦ σφίξω τὸ λαρύγγι με τὰ χέρια μου καὶ νὰ τὸν πνίξω σὰν κοτόπουλο!

— Χό, χό, χό, χό!, γελάει πάλι ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Συμφωνῶ, νεαρε μου! Πρέπει νὰ με μισῆς κι' ἐμένα ὅπως κι' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμος! Πρέπει ὅμως καὶ νὰ με ἀγαπᾷς λιγάκι! Γιατὶ ἐγὼ μισῶ τὸν κόσμο περισσότερο κι' ἀπὸ σένα καὶ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ μέσα νὰ σκοτώσης όλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς!

— Νὰ σκοτώσω όλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς! ἐπαναλαμβάνει με ἀποκρουστικὴ χαρὰ ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἄν μοῦ δώσης τὰ μέσα νὰ τὸ κάνω αὐτό, θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη νὰ σέ... σκοτώσω τελευταίον ἀπ' όλους!

— Χό, χό, χό!, κάνει ὁ Φάουστ. Θαυμάζω τὸν ἑαυτό μου, Σατούρ! Τὸν μεγαλύτερο προστάτη καὶ φίλο τῶν ἀνθρώπων τὸν μετέβαλα σὲ ἀδυσώπητο ἐχθρό τους!

Καὶ γυρίζει στὸν Ἕλληνα: — Ἀκουσε, τοῦ λέει. Οἱ μὴ χανές αὐτὲς ποὺ θλέπεις γύρω εἶναι μιὰ ἐφεύρεσί μου, ἡ μεγαλύτερη ἐφεύρεσι ποὺ ἔχω κάνει ὡς τώρα! Παράγουν ἓνα νέο εἶδος ραδιοκυμάτων, ποὺ προσβάλλουν τὸ νευρικό σύστημα καὶ τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς γεμίζουν μῖσος πρὸς ὅλο τὸν κό-

σμο! Μ' αὐτὸ θὰ καταστράψω όλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν πάνω στὴ Γῆ! Σκέψου τὶ θὰ γίνη, ὅταν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι προσβληθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ μίσους! Θὰ ἐξοντώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο σὰν πεινασμένοι λύκοι!

— Ἐμπρός, λοιπόν!, φωνάζει ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Τί περιμένουμε;

— Τὸ κακὸ εἶναι, λέει ὁ Φάουστ μορφάζοντας, ὅτι ἡ ἐφεύρεσί μου δὲν ἔχει τελειοποιηθῇ ἀκόμα. Τὰ κύματα τοῦ μίσους προσβάλλουν μόνο μεσῶ τῶν ραδιοφωνικῶν κυμάτων καὶ μόνο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους κάτι χρυσό! Ἄμεση ἐπίδρασι πάνω στοὺς ἀνθρώπους ἔχουν μόνο σὲ ἀκτῖνα χιλίων μέτρων ἀπὸ ἐδῶ. Πιο πέρα, πρέπει κανεὶς νὰ ἀγγίξῃ ἓνα ραδιόφωνο καὶ νὰ ἔξη χρυσάφι ἐπάνω του γιὰ νὰ προσβληθῇ! Καὶ πάλι ὅμως ἡ ἐπίδρασι τῶν κυμάτων μου δὲν κρατάει περισσότερο ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς!... Πρέπει, λοιπόν, νὰ θροῦμε ἓναν τρόπο νὰ δυναμώσουν τὰ κύματα μίσους γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ γεμίζουμε μὲ μῖσος τοὺς ἀνθρώπους ὅσο μακριὰ κι' ἂν θρίσκονται! Οἱ προσπάθειές μου ὅμως ἀπέτυχαν ὅλες ὡς τώρα... Ζητῶ τὴ βοήθειά σου, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἐφευρετὴς τοῦ κόσμου καὶ ἴσως μπορεῖ νὰ πετύχῃς ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχα ἐγώ! Δέχεσαι νὰ προσπαθήσῃς νὰ τελειοποιήσῃς τίς μηχανές μου; Σκέψου πόση ἀπόλαυσι θὰ νοιώ-

σης καταστρέφοντας τὸν κόσμο, πού τόσο μισεῖς!

— Δέχομαι!, οὐρλιάζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἀφήστε μου τὰ χέρια! Ἀφήστε με, παλιο - Σατούρ!

— Ἀφήστε τον!, διατάζει ὁ Φάουστ. Γιὰ νὰ μὴ δοκιμάση ὁμως νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον μας περᾶστε τοῦ στὰ χέρια ἕνα ζευγάρι χειροπέδες!

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος ξεκρεμάει ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα ζευγάρι χειροπέδες καὶ τὶς περνᾷ στὰ χέρια τοῦ Ἑλλήνα. Τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερο.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο πάντα ἀπὸ μιὰ ἀπαίσια ἐκφρασι μίσους, σπρώχνει μιὰ καρέκλα κοντὰ σὲ μιὰ μηχανὴ καὶ κάθεται.

Μένει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητος κυττάζοντας τὴ μηχανὴ καὶ παρακολουθώντας τὴ λειτουργία της.

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, λέει τότε μὲ φωνὴ τραχειὰ καὶ ἀπότομη:

— Νομίζω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ τελειοποιήσω τὶς μηχανές σου, Φάουστ! Ἐξηγήσέ μου διὼς πρῶτα ἕνα πρᾶγμα: Γιατί δὲ σᾶς προσβάλλουν καὶ δὲ σᾶς κάνουν τρελλοὺς τὰ κύματα τοῦ μίσους;

Ὁ γεροντᾶκος θάζει τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει. Δὲν καταλαβαίνεις, νεαρέ μου; Τὰ κύματα τοῦ μίσους δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι ἐπάνω μας, γιατί εἴμαστε ἡ προσωποποίησι τοῦ μίσους! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μισή-

σῃ τοὺς ἀνθρώπους τόσο πολὺ ὅσο ἐμεῖς!

— Ἐγὼ τοὺς μισῶ περισσότερο!, γρυλλίζει ὁ τρελλὸς ἡρώας μας.

Καὶ σκύθει πάλι στὴ μηχανή. Ἀπλώνει τὰ χέρια του, δεμένα ὅπως εἶναι, καὶ ἀρχίζει νὰ γυρίζει ἕνα - ἕνα τὰ κουμπιὰ τῆς μηχανῆς. Οἱ παράξενοι ἴσκιοι ποὺ θγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ γίνονται πιὸ ἀραιοὶ κι' ἔπειτα πυκνώνουν πάλι περισσότερο ἀπὸ πρὶν.

— Τὸ πρόβλημα εἶναι ἀπλό! λέει ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀποκρουστικά. Πολὺ ἀπλό, Φάουστ! Τὶ σὲ εἶχε πιάσει καὶ δὲν μπορούσες νὰ δῆς τὸ ἐλάττωμα ποὺ ἔχουν οἱ συσκευές σου; Εἶσαι θλάκας; Φέρτε μου μερικά κομμάτια σῦρμα, ἄλλα χοντρά κι' ἄλλα ψιλά!

— Σατούρ!, λέει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Δόσε του αὐτὸ ποὺ ζητάει!

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιάς καὶ ξαναγυρίζει, φέρνοντας μερικά κομμάτια σῦρμα.

Τὰ δίνει στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στέκεται κοντὰ του παρακολουθώντας τὶς κινήσεις του.

Ὁ Ἑλληνας στριφογυρίζει δείχνοντας τὰ δόντια του καὶ νουλλίζοντας σὰν ὕαινα:

— Φύγε, παλιο - Σατούρ! Σὲ μισῶ! Δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ ὅταν αἰσθάνομαι κοντὰ μου τὴ θρωμερὴ παρουσία σου!

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος

ἀγριεύει. Σφίγγει τὴ γροθιά του, μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Δόκτορος φάουστ τὸν σταματᾷ:

— Φύγε ἀπὸ κοντά του, Σατούρ!, λέει ὁ σατανικὸς γέρος. Ἀφησέ τον νὰ δουλέψῃ! Ἀφησε τον ...ἀνθρωπιστὴ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο νὰ θρῇ τὸ μυστικὸ πού θὰ μεταβάλλῃ τὴ Γῆ σ' ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο! Χό, χό, χό, χό!

Ὁ Σατούρ ὑπακούει ἀπρόθυμα καὶ ὁ ἥρώας μας, μὲ ἀπεραντο μῖσος πάντα στὰ μάτια, ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ μὲ νευρικές, πυρετώδεις κινήσεις!

«Σχότωσέ με,
Ὑπεράνθρωπε!»

ΤΑ μάτια τοῦ Δόκτορος Φάουστ εἶναι καρφωμένα πάνω στὴ πλάτη τοῦ Ἑλληνα, πού εἶναι στραμμένη πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ σατανικὸς γέρος περιμένει μὲ αγωνία καὶ ἀνυπομονησία. Αἱ γες στιγμὲς ἀκόμα καί, ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ τῆς Γῆς, οἱ ἄνθρωποι θὰ μεταβληθοῦν σὲ ἄγρια θηρία καὶ θὰ κατασπαράξουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο! Λίγο ἀκόμα καὶ ὁ θάνατος θὰ θρονιαστῇ γιὰ πάντα στὶς μεγαλουπόλεις τῶν ἀνθρώπων! Καὶ τότε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς ἀκούγονται οὐρλιαχτά, κραυγὲς πόνου καὶ ποδοβολητά, καὶ τρεῖς ἱπτάμενες μορφὲς ὁρμοῦν μέσα στὴ σπηλιά!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ

Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή! Τρελλοὶ ἀπὸ μῖσος, οἱ Ὑπεράνθρωποι, οἱ πολέμαρχοι τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου, οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς Ἀνθρωπότητος, κυνηγοῦν καὶ χτυποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ζητώντας νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Οἱ Ὑπεράνθρωποι! Τρελλοὶ ἀπὸ μῖσος! Δὲν τὸ περίμενα αὐτό, Σατούρ! Τὰ σχέδιά μας πετυχαίνουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ! Γιὰ σκέψου! Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ, θὰ ἔχουμε καταστρέψει τὴν ἀνθρωπότητα καί, συγχρόνως, θὰ ἔχουμε ξεκάνει ὅλους τοὺς μισητοὺς ἀντιπάλους μας!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κοντοστέκονται γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς βλέπουν τὸν Σατούρ, τὴ Σατούρνα καὶ τὸν Φάουστ.

Ἔπειτα, οὐρλιάζοντας σαν τσακάλια, χυμοῦν μὲ μανία ἐναντίον τους!

Ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται πάνω ὅτὸν Σατούρ καὶ συμπλέκεται μαζί του χτυπώντας τον μὲ τὶς γροθιὲς του, τὰ πόδια του καὶ τὸ κεφάλι του. Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τραβιέται πίσω, ζαλισμένος καὶ ὀσασισμένος.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἡ Σατούρνα ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ ἀπὸ πίσω καὶ τὸν χτυπᾷ στὸ σθέρκο μὲ τὸ ση' δύναμι, ὥστε τὸ Παιδί-Θαῦμα τρεκλίζει καὶ πέφτει στὰ γόνατα.

Ἡ Ἀστραπή, στὸ μεταξύ, τυφλὴ ἀπὸ τὸ μῖσος πού τὴν

έχει κυριεύσει, προσγειώνεται πίσω από τόν Έλληνα!

Ή μικρή μὰ τρομερή γρο-
θιά της άνυψώνεται για νά
συντρίψη τὸ κρανίο τοῦ άγα-
πημένου της!

Μὰ ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο
γυρίζει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ
μάτια τους συναντιώνται. Για
μιὰ - δυὸ στιγμές, ἡ Άστρα-
πὴ μένει άσάλευτη μὲ τὸ χέρι
ψηλά καὶ τὰ ὁμορφα μάτια
της γεμᾶτα μῖσος καὶ κακία!

Έπειτα, κάτι σπάζει μέσα
της καί, χωρίς νά καταλάβη
πῶς καὶ γιατί, ἡ κόρη τοῦ
Ύπερανθρώπου χαμηλώνει

Ὁ αέρας καθάρισε ξαφνικά κι ὁ
Έλληνας τινάχτηκε ὄρθιος. ..

άργά τὸ χέρι της καὶ κάνει
ένα βήμα πίσω!

Ένώ ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο
γυρίζει στή μηχανή καὶ συν-
χίζει τὴ δουλειά του, ὁ Ύπε-
ράνθρωπος ὀρμάει σάν βολί-
δα ἐναντίον τοῦ Δόκτορος
Φάουστ, τοῦ διαβολικοῦ γέ-
ρου, ποὺ ἐξακολουθεῖ νά εἶναι
καθισμένος μὲ ἀπόλυτη ἀπά-
θεια στὸ θρόνο του!

— Σέ μισῶ! οὐρλιάζει τρο-
μακτικά ὁ πιὸ δυνατός άνθρω-
πος τοῦ κόσμου. Σέ μισῶ,
Φάουστ! Θά σέ ἀρπάξω μαζί
μὲ τὸ θρόνο σου καὶ θά σέ
χτυπήσω πάνω στὸν τοῖχο!
Θά σέ κάνω κομμάτια! Θά
τσακίσω τὸ κρανίο σου! Σέ
μισῶ! Μισῶ ὅλα τὰ πλάσμα-
τα τῆς Γῆς!

Ὁ γεροντάκος χαμογελεῖ
παράξενα.

— Σκότωσέ με, Ύπεράν-
θρωπε, λέει ἤρεμα. Σκότωσέ
με, λοιπόν!

Ὁ Ύπεράνθρωπος ἀρπάζει
τὸ θρόνο τοῦ Φάουστ ἀπὸ τὰ
μπράτσα καὶ κάνει νά τὸν ση-
κώσει!

Κάτι ἀπίστευτο συμβαίνει
τότε...

Ένα καταπληκτικά δυνατό
φῶς βγαίνει ξαφνικά ἀπὸ τὸ
θρόνο καὶ χτυπάει τὸν Ύπε-
ράνθρωπο στὸ πρόσωπο καὶ
στὸ στήθος.

Ξεφωνίζοντας ἀπὸ πόνο, ὁ
ἥρώας μας τινάζεται πρὸς τὰ
πίσω σάν νά τὸν εἶχαν χτυπή-
σει στὸ μέτωπο μ' ένα γιγαν-
τιο σφυρί!

Ταξιδεύει στὸν αέρα, θρον-
τάει πάνω στὸν ἀπέναντι τοῦ-

Ο Έλ Γκρέκο τράβηξε τη σκανδάλη τρεις φορές με το πιστόλι του στραμμένο προς τους Ύπερανθρώπου!

χο, πέφτει χάμω θογγώντας και μένει εκεί σαλεύοντας αδύναμα, μισολιπόθυμος!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ο Φάουστ. Την έπαθες, Ύπεράνθρωπε! Νόμιζες πώς είχες να κάνης μ' ένα αδύναμο και άοπλο γέρο, ξ; Χό, χό, χό! "Ελα πάλι! "Ελα, λοιπόν! "Ελα να δοκιμάσης τη δύναμη του Δόκτορος Φάουστ, του πιό ακατανίκητου όντος όχι μόνο πάνω στη Γη, αλλά και σ' ολόκληρο το Σύμπαν!

Ο Κεραυνός, πού είχε πέσει στα γόνατα, τινάζεται όρθιος τώρα. Δίνοντας μια γροθιά στο σαγόνι της Σατούρνας, όρμαίει προς το γέρο.

Στο δρόμο του συναντάει

την Άστραπή, της δίνει μια γροθιά στο στήθος ρίχνοντας χάμω την αδερφή του, και συνεχίζει την επίθεσή του!

Ρίχνεται πάνω στον Δόκτορα Φάουστ με το κεφάλι μπροστά. Μια στιγμή όμως πριν συγκρουσθί μαζί του, από το θρόνο ξεπηδάει το ίδιο δυνατό φως και ο Κεραυνός, μουγνοίζοντας από πόνο, έκτοξεύεται προς την άλλη άκρη της σπηλιάς.

Έκεί, θρονιάει πάνω στον τοίχο και σωριάζεται χάμω, δίπλα στον πατέρα του!

Ο Σατούρ και η Σατούρνα κινούνται προς το μέρος τους για να τους αποτελειώσουν, μα η Άστραπή έχει κιό-

λας όρμήσει έναντίον τους και τούς σφυροκοπεί άγρια με τις γροθιές της, με τη δύναμή της, πολλαπλασιασμένη από τό μίσος που νοιώθει νά θράζη μέσα της!

Τήν ίδια στιγμή, ό 'Υπεράνθρωπος κι' ό Κεραυνός πετάγονται όρθιοι, ανταλλάσσουν μερικές γροθιές μεταξύ τους κι' έπειτα χυμούν έναντίον των άλλων!

Έτσι εκεί, στη μέση της σπηλιάς με τις παράξενες μηχανές του μίσους, που έξακολουθούν πάντα νά δουλεύουν, τυλιγμένοι από άμέτρητους ίσκιους - νυχτερίδες, όι πέντε πιο δυνατοί άνθρωποι του κόσμου, όι τρεις 'Υπεράνθρωποι του Καλού και όι δυό Μαύροι 'Υπεράνθρωποι του Κακού, συμπλέκονται και γίνονται μιά μάζα από κορμιά και μέλη!

Οί χειροπέδες πέφτουν!

ΜΑΝΩ στο θρόνο του, ό Δόκτωρ Φάουστ απολαμβάνει τό θέαμα με σαδιστική εύχαρίστησι!

— Χό, χό, χό, χό! Κύτταξε τους! Κύτταξε πώς χτυπιούνται! Είμαι δαιμόνιος! Έχω στά πόδια μου τούς πιο δυνατούς ανθρώπους του κόσμου! Χτυπιούνται σαν παιδιά που τοσακώθηκαν πάνω στο παιχνίδι τους! Δός του, Σατούρ! Άπάνω του, 'Υπεράνθρωπε! Μή δειλιάζεις, Σατούρνα! Κλώτσα τον Κεραυνέ! Χό, χό, χό!

Ένώ όι πέντε πανίσχυροι άνθρωποι συστρέφονται χαμω βογγώντας υπόκωφα και ούρλιάζοντας, ό 'Ελ Γκρέκ ο, ό τρελλός από μίσος 'Ελληνας, δουλεύει άσταμάτητα πάνω στη συσκευή των κυμάτων του μίσους!

— Δούλεψε, 'Ελληνα!, φωνάζει ό Δόκτωρ Φάουστ. Δούλεψε για νά τελειοποιήσης τις μηχανές μου και νά θυθίσουμε τον κόσμο στο μίσος και στο θάνατο! Ζήτω ό όλεθρος! Ζήτω ή καταστροφή! Ζήτω τό μίσος!

Ξαφνικά, ό Σατούρ κατορθώνει νά ξεγλυστρήσει μέσα από τό σωρό των συμπλεκόμενων ανθρώπων και νά τραθηχτή πίσω λαχανιασμένος.

— Βλάκα!, του λέει ό Φάουστ. Κάθεσαι και παλεύεις με τις γροθιές, άφού μπορείς νά τούς ξεκάνης πιο εύκολα!

— Πώς μπορώ νά τούς ξεκάνω; ρωτάει άγρια ό Σατούρ.

— Στρέψε προς τό μέρος τους μιά από τις συσκευές των κυμάτων του μίσους! Όταν τά κύματα αρχίσουν νά τούς χτυπούν άπ' ευθείας, δέ θά μπορέσουν ν' άντέξουν για πολύ!

Με μάτια που άστράφτουν από μανία έκδικήσεως, ό Σατούρ άρπάζει μιά μηχανή και τη γυρίζει έτσι ώστε τά κύματα, όι ίοκιοι - νυχτερίδες, νά πέφτουν κατ' ευθείαν πάνω στους 'Υπεράνθρώπους, άφού πρώτα έπιασε τη Σατούρνα και την τράβηξε μακριά τους.

Καθώς τούς χτυπούν τὰ κύματα τοῦ μίσους, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀνασκιρτοῦν οὐρλιάζοντας, τινάζονται ὀρθοὶ καὶ κυττάζουν γύρω με ἑξαλλα πρόσωπα, ὅπου ἡ λύσσα, ἡ μανία, ἡ τρέλλα καὶ τὸ μίσος ἀστράφτουν ἀπαίσια!

Κάνουν νὰ χυμῆξουν ἐναντίον τοῦ Σατούρ, μὰ δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν. Τὰ μέλη τους τρέμουν καὶ ἡ καρδιά τους χτυπάει τρελλά, σταματάει, χτυπάει πιδό τρελλά, ξανασταματάει! Τὸ μυαλό τους στριφογυρίζει μέσα σ' ἓνα στρόβιλο παραφροσύνης!

Στὸ μέσῳ τούς φαίνονται χοντρές σταγόνες ἰδρώτα! Τὰ μάτια τους θαμπώνουν! Πυκνοὶ ἴσκιοι, ποὺ μοιάζουν μὲ νυχτερίδες, τούς τυλίγουν σὰν πέπλα θανάτου!

Τὰ γόνατά τους λυγίζουν καὶ τὰ δόντια τους σφίγγονται τόσο πολὺ ὥστε μὲ δυσκολία ἀνασαίνουν!

Σιγά - σιγά, ἡ Ἀστραπή, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος γέρνουν πρὸς τὸ πάτωμα ἐνῶ τὰ κορμιά τους τρέμουν σὰν νὰ ἔχουν δυνατὸ πυρετό!

— Ἦρθε τὸ τέλος σας!, φωνάζει δαιμονισμένα ὁ Σατούρ. Θὰ πεθάνετε, Ὑπεράνθρωποι! Πεθαίνετε! Καὶ μαζὶ σας θὰ πεθάνῃ ὁλόκληρὴ ἡ Ἀνθρωπότης, χτυπημένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φίλου σας τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! Χά, χά, χά!

— Χό, χό, χό!, κάνει κι' ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Πεθαίνουν, Σατούρ! Οἱ ἐχθροὶ μας πεθαίνουν!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν τώρα κυλιστῆ χάμω καὶ ἡ ἀνάσα τους ἔχει γίνῃ θαρεῖα σὰν ρόγχοις ἐτοιμοθάνατου ἀνθρώπου! Τὰ μάτια τῆς Ἀστραπῆς ἔχουν κλείσει καὶ στὸ πρόσωπό της ἔχει ἀπλωθῇ νεκρικὴ χλωμάδα!

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου θγαίνουν ἀφροὶ καὶ ὁ Κεραυνὸς βογγάει σὰν νὰ ἔχῃ λαβῇ θαρεῖα!

— Πεθαίνω!, οὐρλιάζει ὁ Σατούρ.

— Πεθαίνουν!, οὐρλιάζει ὁ Φάουστ.

— Πεθαίνουν!, ξεφωνίζει ἡ Σατούρνα.

Ἔχουν κι' οἱ τρεῖς στραμμένη τὴν προσοχὴν τους στοὺς Ὑπεράνθρώπους κι' ἔτσι δὲ βλέπουν αὐτὸ ποὺ συμβαίνει πίσω τους.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ ἀτρομητος καὶ ἀδάμαστος Ἑλληνας, πετάγεται ὀρθος! Ἀπὸ τὰ χέρια του πέφτουν οἱ χειροπέδες! Τὸ πρόσωπό του δὲν ἔχει πιά τὴν ἀπαίσια ἐκείνη ἐκφρασί τοῦ μίσους! Εἶναι πάλι ἥρεμο καὶ ὁμορφο καὶ ἀνδροπρεπὲς καὶ στὰ μάτια του ἀστράφτει ὁ θρίαμβος τῆς νίκης!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ κάνει κάτι στὴ μηχανή.

Ὅλες οἱ μηχανὲς μέσα στὴ σπηλιὰ παύουν νὰ βοῦίζουν! Οἱ ἴσκιοι - νυχτερίδες χάνονται καὶ ὁ ἀέρας καθαρίζει καὶ γίνεταί ξάστερος!

Ἡ μηχανὴ ποὺ κρατᾷ ὁ Σατούρ παύει νὰ ἐκπέμπῃ ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρώπων

τά τρομερά κύματα του μίσους!

Γιά μερικές στιγμές, ο Σατούρ, ή Σατούρνα κι' ο Δόκτωρ Φάουστ μένουν ασάλευτοι, κατάπληκτοι, μὴν μπορῶντας νά ἐξηγήσουν αὐτὸ ποὺ συνέβη.

Ἔπειτα, γυρίζουν ἀργὰ καὶ βλέπουν τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο νὰ τοὺς κυττάζει ἡρεμὸς καὶ χαμογελαστός, μὲ τὰ χεῖρια ἐλεύθερα!

— Ἀχά!, κάνει ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες θυμοῦ. Ἐσὺ τὸ ἐκανες αὐτό, ξ; Διάβολε! Πρέπει νά εἶσαι πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅσο φανταζόμουν γιὰ νά μπορέσης νά συνέλθης ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν κυμάτων τοῦ μίσους!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπαντᾷ:

— Δὲν σ υ ν ἤ λ θ α ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν κυμάτων σου γιὰτὶ ἀπλούστατα οὐτε στιγμή δὲ μὲ ἐπηρεασαν! Ὑ π ο κ ρ ί θ η κ α ὅτι τάχα με εἶχαν γεμίσει ἀπὸ τὴν τρέλλα τοῦ μίσους! Στὴν πραγματικότητά ὅμως δὲν εἶχα πάθει τίποτα! Εἶχα πάρει, βλέπεις, τὰ μέτρα μου, Δόκτωρ Φάουστ! Εἶχα περάσει στὸ κεφάλι μου ἓνα μετὰλλينو στεφάνι, ἀντίδοτο στὰ κύματα τοῦ μίσους, ἀλλά, ἐπειδὴ σκέφτηκα ὅτι μπορεῖ νὰ μοῦ ἔπεφτε στὴν πάλη, φρόντισα καὶ ἐφοδιάστηκα μ' ἓνα ἄλλο στεφάνι, ποὺ τὸ πέρασα γύρω ἀπὸ τὸ στήθος μου κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα!

— Μὰ γιατί... κάνει ὁ γέρος.

— Γιατὶ ἄφησα νὰ μὲ πιᾶσῃ ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα; Γιατὶ φοβήθηκα μήπως, ἂν χτυπιόμουν μαζί τους καὶ τοὺς νικοῦσα, ἔπαιρνες εἰδηοὶ καὶ ἔκλεινες τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς! Τὸ σχέδιό μου ἦταν νὰ φτάσω ὥς τις μηχανές τῶν κυμάτων τοῦ μίσους καὶ νὰ τις ἀχρηστεύσω! Καί, ὅπως βλέπεις, τὸ κατῶρθωσα αὐτό!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ χαμογελαεὶ περιφρονητικά.

— Καὶ τί ἔκανες μ' αὐτό, ἀνόητε; ρωτᾷει σαρκαστικά. Οἱ μηχανές θ' ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν πάλι καὶ θὰ σκορπίσω τὸ μῖσος καὶ τὸ θάνατο στὴ Γῆ! Ἐσὺ ὅμως κι' οἱ φίλοι σου θὰ πεθάνετε! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ! Οἱ Ὑπεράνθρωποι θέλουν μισή τουλάχιστον ὥρα γιὰ νὰ συνέλθουν κι' ἐσὺ εἶσαι ἄοπλος! Χωρὶς ὅπλα, εἶσαι ἕνας κοινὸς ἀνθρώπος, ποὺ ὁ Σατούρ μπορεῖ νὰ συντρίψῃ μὲ μιὰ γροθιά! Ἐκτὸς ἂν δεχτῆς νὰ δουλέψῃς γιὰ μένα! Ἄν δεχτῆς νὰ ξαναφτιάξῃς τις μηχανές μου καὶ νὰ τις τελειοποιήσῃς, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή!

— Ἀρνοῦμαι!, ἀπαντᾷ ὁ Ἕλληνας.

— Τότε θὰ πεθάνῃς!, γρυλίζει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Σατούρ! Τσάκισέ τον! Λυῶσε τον!

Ὁ Σατούρ καὶ ἡ Σατούρνα κινοῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, μὲ πρὸ σῶπα γεμᾶτα ἄγρια χαρὰ

καὶ σαδισμό. Θὰ ἐκδικηθοῦν τώρα! Θὰ πληρώσουν τὸν καταραμένο "Ἑλληνα γιὰ ὅσα τοὺς εἶχε κάνει στὸ παρελθόν!

Ξαφνικά ὅμως συμβαίνει κάτι, πὺ ἀλλάζει ριζικά τὴν κατάστασι.

Ὁ δαιμόνιος "Ἑλληνας, χωρὶς νὰ πάψη νὰ χαμογελαεὶ ἤρεμα, χώνει τὸ χέρι του μέσα στὸ φαργδὺ πουκάμισό του καὶ θγάζει ἕνα... πιστόλι, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πὺ εἶχε καταστρέψει χτυπώντας τὸ πάνω σ' ἕνα θράχο!

Οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι κάνουν ἕνα βῆμα πίσω τρομαγμένοι.

— Ἡρθε ἡ σειρά μου νὰ γελάσω!, λέει ὁ Ἑλῖ κ ρ ἐκ ο στρέφοντας τὸ πιστόλι πὸτε πρὸς τὸν Δόκτορα Φάουστ καὶ πὸτε πρὸς τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ. Μὲ νομίσате τόσο ἀνόητο ὦστε νὰ μπῶ ὁπλος ἐδῶ μέσα; Τὰ εἶχα προβλέψει ὅλα, Φάουστ, καὶ εἶχα φροντίσει νὰ κρύψω ἕνα πιστόλι μέσα στὸ πουκάμισό μου! Τώρα εἶστε στὴ διάθεσί μου! Ἀρκεῖ νὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω ἀμέσως, σατανὰ Φάουστ, καὶ νὰ ρίξω ἀναίσθητους τοὺς δυὸ ἀπαίσιους ὑποτακτικούς σου! Μὰ θὰ κάνω κάτι ἄλλο, καλύτερο!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του στὴ συσκευή τῶν κυμάτων τοῦ μίσους, πὺ εἶναι κοντά του, καὶ γυρίζει ἕνα κουμπί.

Ἡ μηχανὴ ἀρχίζει νὰ δουλεύει βουίζοντας. Μὰ δὲ θγαίνουν τώρα ἀπὸ αὐτὴν ἱσκιό-

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» θέλει νὰ στείλῃ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες του μετὴν εὐκαιρίαν τῶν ἑορτῶν **Χ Α Τ Ι Π Ρ Ω Τ Ο Τ Υ Π Ο** πὺ θὰ τοὺς ἐνθουσιάζῃ! Δυστυχῶς ὅμως δὲν διαθέτει παρὰ μόνο τὶς διευθύνσεις ἐκείνων, πὺ ἔχουν στείλει ὡς τώρα ἐπιστολὰς στὸν «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ».

Ἐπομένως, ὅσοι ἀναγνώστες θέλουν νὰ πάρουν αὐτὸ τὸ **Χ Α Τ Ι** ἄς μᾶς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους. Τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο καὶ τὰ γραμματόσημα!

Τώρα, γιὰ νὰ πληρώσουν λιγώτερα γραμματόσημα, οἱ ἀναγνώσται μας μποροῦν νὰ στείλουν τὴ διεύθυνσί τους ἔχι μέσα σὲ κλειστὸ φάκελλο, ἀλλὰ μὲ ἀνοιχτὸ φάκελλο ἢ καὶ μὲ ἀπλὴ ταχυδρομικὴ κάρτα. Ρωτῆστε σχετικά τὸ πιὸ κοντινὸ ταχυδρομεῖο.

**Διχὸς σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ**

νυχτερίδες!

Βγαίνουν κάτι λευκοὶ ἱσκιοὶ πὺ μοιάζουν μὲ μεγάλα κάτασπρα περιστερία.

Οἱ λευκοὶ ἱσκιοὶ κυκλοφοροῦν στὸν ἀέρα καὶ πηγαί-

νουν νά τυλίξουν τὸν Σατοῦρ, τὴ Σατούρνα καὶ τὸν Δόκτωρ Φάουστ!

Αὐτὸ ποῦ συμβαίνει τώρα εἶναι καταπληκτικό.

Τὸ πρόσωπο τοῦ σατανικοῦ Δόκτορα Φάουστ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα... ἀγγελικό χαμογελο!

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα. Χαμογελοῦν γλυκὰ καὶ κυττάζουν γύρω μὲ μάτια γεμάτα καλοσύνη!

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σατοῦρ βγαίνουν ἀπίστευτα λόγια:

— Σ' ἀγαπῶ, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!, μουρμουρίζει. Σ' ἀγαπῶ! Ἀγαπῶ ὁλόκληρη τὴν Ἀνθρωπότητα! Δέ θέλω νά μέ λένε πιά Ὑπεράνθρωπο τοῦ Κακοῦ!

Μὲ πρόσωπο γεμάτο ἱκανοποίησι, ὁ Ἑλληνας, λέει στὸ Δόκτωρ Φάουστ:

— Καταλαβαίνεις τί ἔγινε; Μετέτρεψα τὴ συσκευή αὐτὴ ἀπὸ μηχανὴ τοῦ μίσους σὲ μηχανὴ τῆς... ἀγάπης! Ἐκπέμπει τώρα κύματα ἀγάπης, ποὺ μποροῦν νά μαλακώσουν τὴν καρδιά ἀκόμα καὶ τοῦ Ἰδίου τοῦ Ἑωσφόρου! Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν κυμάτων τῆς ἀγάπης, Δόκτωρ Φάουστ, ἐσὺ κι' οἱ ὑποτακτικοί σου, θά γίνετε πλάσματα ἄκα κα καὶ γεμάτα καλοσύνη, ἀνίκανα νά θλάσουν τοὺς ἀνθρώπους! Τὸ Καλὸ ἐνίκησε τὸ Κακό!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δόκτορα Φάουστ συσπάται ἀλλόκοτα. Μιά χαμογελαί μὲ καλοσύνη καὶ μιὰ μορφάζει ἀπὸ μῖσος! Μέσα του, παλεύουν σ' ἕνα γι

γάντιο ἀγῶνα ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος!

— Σ' ἀγαπῶ, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει. Ὅχι, σὲ μισῶ! Ὅχι, σ' ἀγαπῶ! Σὲ μισῶ! Δέ θά σ' ἀφήσω νά... Σ' ἀγαπῶ!

Ξαφνικά, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, ὁ Δόκτωρ Φάουστ κατορθώνει νά δώσῃ στὸ πρόσωπό του σταθερὰ τὴν ἐκφρασι τοῦ μίσους.

Ἐνῶ ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐκφράζουν τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴ συμπάθειά τους πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα, ὁ Δόκτωρ Φάουστ κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι μὲ τὸ χέρι του.

Ἡ σπηλιά γεμίζει ἀπὸ ἀστραπές, θροντές καὶ καπνοὺς! Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο θαμπωμένος, κάνει ἕνα θῆμα πίσω κλείνοντας τὰ μμάτια του!

Ὅταν τ' ἀνοίγει πάλι, ὁ ἄερας ἔχει καθαρῖσει ἀπὸ τοὺς καπνοὺς. Μιά ὁσμὴ θειαφιοῦ χτυπάει τὸν Ἑλληνα στὰ ρουθούνια.

Κυττάζει γύρω. Ὁ Δόκτωρ Φάουστ, ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα ἔχουν ἐξαφανιστῇ! Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ποὺ ἦσαν πεσμένοι χάμω, σαλεύουν ἀργὰ καὶ ἀνασηκώνονται! Οἱ μηχανές, ὅλες οἱ μηχανές τοῦ Δόκτορα Φάουστ, εἶναι κατεστραμμένες, σκορπισμένες γύρω σὲ χίλια κομμάτια!

Μιά φωνή, ποὺ φαίνεται σὰν νά βγαίνει ἀπὸ τὸν ἄερα, λέει ἄγρια:

— Ματαίωσες πάλι τὰ σχέ

διά μου, "Ελληνα! Θάρθη όμως σύντομα ή μέρα που ό Δόκτωρ Φάουστ θα πάρη την εκδίκησή του!

— Κι' έγώ, Δόκτωρ Φάουστ,

άπαντάει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ-κ ο, όρκίζομαι μαζί με τούς 'Υπερανθρώπους ότι δέ θα ή-συχάσουμε πριν σέ έξοντώ-σουμε!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο "Ελληνικό κείμενο υπό θάνατο "Αστρίτη

"Αποκλειστικότητα ε'Υπερανθρώπου". "Απαντάεται ή ανάδηυσή της.

'Αγαπητοί μου Φίλοι,

Πιστός στις υποσχέσεις μου να κάνω τό αγαπημένο σας περιοδικό καλύτερο σε κάθε τεύχος, σας προσφέρω στο τεύχος

34

που θα κυκλοφορήση την έρχόμενη Τρίτη σ' ό λ α τ ά π ε ρ ί π τ ε ρ α με τον τίτλο:

Τò Τέλος τής Γῆς

μιά καινούργια περιπέτεια, πιο δυναμική και πιο συναρπαστική από κάθε προηγούμενη!

Στό τεύχος 34 αλλόκοτα όντα, που τό κορμί τους είναι τό μισό ζωντανό και τό άλλο μισό μηχανή, επιτίθενται έναντιόν τής Γῆς και τό τέλος του Πλανήτη μας πλησιάζει!

Ο άτρέμης και αδάμαστος "Ελληνας προστάτης τής 'Ανθρωπότητας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, μαζί με τούς 'Υπερανθρώπους, διεξάγει πρωτοφανείς τιτανομαχίες έναντιόν του σατανικού Δόκτορα Φάουστ και των Μαύρων 'Υπερανθρώπων!

Πάνω στη Γῆ, στον άέρα και στο διάστημα ανάμεσα στα άστρα, μαινεται ένας άδυσώπητος πόλεμος, από τον όποιο εξαρτάται ή ζωή τής Γῆς!

"Όσοι γοητεύτηκαν από τό τεύχος 33, θα μείνουν κατενθουσιασμένοι από τό τεύχος 34!

Δικός σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἑτησίᾳ δραχ.	110.000
Ἑξάμηνος δραχ.	55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:	
Ἑτησίᾳ δολλάρια	7
Ἑξάμηνος δολλάρια	4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 33 — ΔΡΑΧ. 2.000

Ἰὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθήνα.
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Εμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθήναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπαμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξόστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὤκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκυλιά τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρῶν.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατοῦρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1—8,
9—16 καὶ 17—24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τὶς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπίδάρνυσις γιὰ ἐξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διωλιδοδικὰ ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

